

Kniha Daniel — číslo tři

Dvojitá vidění

Jeff Pippenger

2023-11-25

V současné době se v knize Daniel zabýváme „sedmi časy“ z Leviticus dvacet šest. Je to skryto těm, kteří se rozhodli zavřít své oči, ale je to tam pro ty, kdo si přejí vidět. Začneme v Danielovi, v osmé kapitole, a ve třináctém verši.

Potom jsem slyšel, jak jeden svatý mluví; a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: „Jak dlouho bude trvat vidění o každodenní oběti a o zpusťující přestoupení, které vydává jak svatyni, tak i zástup k pošlapání?“ Daniel 8,13.

Verš začíná slovem „tehdy“ a činí rozdíl mezi viděním prorockých dějin, které Daniel právě spatřil v předchozích deseti verších. První a druhý verš této kapitoly určují rok, kdy Daniel vidění obdržel, a rovněž to, že je přijal u řeky Ulaj. Od třetího do dvanáctého verše „vidí“ vidění prorockých dějin. „Tehdy“ „slyší“ nebeský rozhovor sestávající z otázky a odpovědi. V patnáctém verši začíná hledat, co představovalo vidění prorockých dějin, které právě „viděl“. Je nezbytné rozpoznat rozdíl mezi viděním, které Daniel „viděl“ ve verších tři až dvanáct, a nebeským rozhovorem, který „slyšel“ — neboť jde o dvě rozdílná vidění.

Blahoslavené jsou však vaše oči, protože vidí, a vaše uši, protože slyší. Matouš 13,16.

Otázka ve třináctém verši zní: „Jak dlouho potrvá vidění?“ a slovo přeložené jako „vidění“ je jiné hebrejské slovo než to, které je jako „vidění“ přeloženo v šestnáctém verši.

A slyšel jsem hlas člověka mezi břehy Ulaje, který zvolal a řekl: Gabrieli, dej tomuto muži porozumět tomu vidění. Daniel 8,16.

Tím, že byla dvě různá hebrejská slova přeložena do anglického slova „vision“, se „sedm časů“ z Leviticus 26 stalo „skrytým na očích všech“. Studenti Bible, kteří se spokojí s pouhým povrchním čtením, považují tato dvě rozdílná hebrejská slova za totéž slovo, avšak činí tak k vlastnímu nebezpečí.

Letmým přehlédnutím povrchu se dosáhne jen pramalého užitku. K jeho pochopení je zapotřebí promyšleného zkoumání a vážného, namáhavého studia. Ve Slově jsou pravdy, které jsou jako žíly drahocenné rudy skryté pod povrchem. Když po nich kopeme, jako člověk kope po zlatě a stříbře, objevují se skryté poklady. Buďte si jisti, že důkaz pravdy se nachází v samotném Písmu. Jedno místo Písma je klíčem k odemčení jiných míst Písma. Bohatý a skrytý význam rozkrývá Duch svatý Boží a činí Slovo srozumitelným našemu porozumění: „Výklad slov tvých osvěcuje, nezkušeným dává rozumnost.“ Fundamentals of Christian Education, 390.

Bylo nám řečeno, že v Božím slově „každý fakt má svůj význam“, a zvolíme-li si přehlížet skutečnost, že v osmé kapitole jsou dvě různá hebrejská slova přeložená jako „vidění“, neseme odpovědnost za to, že sami na sebe uvalujeme laodicejskou slepotu. Staré přísloví praví: „není

slepějších než těch, kteří nechtějí vidět.“

„Bible obsahuje všechny zásady, které lidé potřebují chápat, aby byli připraveni buď pro tento život, nebo pro život budoucí. A těmto zásadám mohou porozumět všichni. Nikdo, kdo má ducha vnímavého pro její učení, nemůže přechíst jediný oddíl Bible, aniž by z něho získal nějakou užitečnou myšlenku. Avšak nejcennější poučení Bible nelze získat příležitostným nebo nesoustavným studiem. Její velká soustava pravdy není podána tak, aby ji mohl postřehnout ukvapený nebo nedbalý čtenář. Mnohé z jejích pokladů leží hluboko pod povrchem a lze jich dosáhnout jen pilným zkoumáním a vytrvalým úsilím. Pravdy, které tvoří tento veliký celek, je třeba vyhledávat a shromažďovat, tu trochu a tam trochu“. Izajáš 28,10.“

„Budou-li takto prozkoumány a uvedeny dohromady, ukáže se, že jsou navzájem dokonale přizpůsobeny. Každé evangelium je doplněním ostatních, každé proroctví výkladem jiného, každá pravda rozvinutím nějaké jiné pravdy. Předobrazy židovského řádu jsou objasněny evangeliem. Každá zásada ve slově Božím má své místo, každá skutečnost svůj význam. A celá stavba, v záměru i provedení, vydává svědectví o svém Autorovi. Takovou stavbu nemohla pojmout ani utvořit žádná mysl kromě myslí Nekonečného.“ Education, 123.

Slovo „vidění“ se v osmé kapitole Daniela vyskytuje desetkrát, avšak těchto deset výskytů tvoří dvě různá hebrejská slova a významy těchto slov nejsou totožné. Kdyby znamenala totéž, Daniel by ve všech deseti případech použil jen jedno z nich. Daniel napsal dvě slova, neboť každé z nich má svůj vlastní význam; jedno představuje vidění, které Daniel „viděl“, a druhé vidění, které „slyšel“. Ve třináctém verši je slovo přeložené jako „vidění“ *châzôn* a znamená „zjev“, či „vidění“, „sen“ nebo „výrok“. Nazývám je „viděním prorockých dějin“ na základě jeho definice a toho, jak je Daniel užívá.

V prvním verši osmé kapitoly knihy Daniel Daniel říká: „ukázalo se mi vidění“ a ve druhém verši dvakrát uvádí, že „viděl ve vidění“. Potom ve třináctém verši je vznesena otázka: „Jak dlouho potrvá to vidění?“ Ve všech těchto případech je užito hebrejské slovo „*châzôn*“. Pak se v patnáctém verši dostáváme snad k nejdůležitějšímu místu, kde Daniel použil právě totožné slovo, neboť říká: „když jsem já“...„uviděl to vidění a hledal jeho význam“. Poté, co Daniel uviděl vidění *châzôn*, chtěl porozumět tomu, co znamená. Je to skutečnost, která má velký význam pro skrytí „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest v této kapitole.

Také užívá slovo *châzôn* ve verších sedmnáct a dvacet šest. Slovo „vidění“ se v osmé kapitole knihy Daniel objevuje desetkrát a slovo *châzôn* představuje sedm z těchto výskytů. Daniel užívá ono druhé hebrejské slovo, které se překládá jako „vidění“, čtyřikrát. Tímto druhým hebrejským slovem je *mar'eh* a znamená „vzezření“.

Châzôn se v osmé kapitole Danielovy knihy vyskytuje sedmkrát a *mar'eh* čtyřikrát; dohromady tedy představují oněch deset výskytů anglického slova „vision“ v osmé kapitole Danielovy knihy. Sedm plus čtyři je jedenáct, neboť v jednom z případů, kdy Daniel použil slovo *mar'eh*, bylo přeloženo právě tak, jak je vymezeno; neboť ve verši patnáctém, když Daniel „hledal význam“ vidění *châzôn*, vidění prorockých dějin, „stanul před“ ním „jakoby podoba muže“. Slovo „podoba“ je *mar'eh*. *Mar'eh* je tedy Danielem v Danielovi 8 použito čtyřikrát; jednou je přeloženo v souladu

se svým základním významem „podoba“ a v ostatních třech případech je přeloženo jako „vidění“.

Nenaznačuji žádnou kritiku mužů, kteří přeložili Bibli krále Jakuba. Je však třeba poznamenat, že ve třináctém verši se nachází jediné přidané slovo v Bibli krále Jakuba („obět“), o němž inspirace jednoznačně prohlašuje, že „do textu nepatří“. Inspirace dále uvádí, že toto přidané slovo bylo „přidáno lidskou moudrostí“. V téže kapitole jsou navíc dvě různá hebrejská slova přeložena tímž anglickým slovem. Důvod, proč je nezbytné rozpoznat rozdíl mezi těmito dvěma slovy, je nanejvýš závažný.

I stalo se, když jsem já, Daniel, uviděl to vidění a hledal jeho význam, hle, stanulo přede mnou cosi jako podoba muže. A uslyšel jsem lidský hlas mezi břehy Ulaje, který zvolal a řekl: Gabrieli, vylož tomuto muži to vidění. Daniel 8,15.16.

Když se Daniel „snažil porozumět“ „vidění châzôn“, které právě „uviděl“, Kristus ukládá Gabrielovi, aby Danielovi „dal porozumět“ „vidění mar’eh“, které právě „uslyšel“. Daniel chtěl porozumět vidění prorockých dějin, avšak Kristus, který byl ve třináctém verši označen jako Palmoni (onen jistý svatý, který mluvil), uložil Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumět „vidění mar’eh“, nikoli „vidění châzôn“. Ve verších patnáct a šestnáct je výslovně uvedeno, že účelem Gabrielova poslání je dát Danielovi porozumět „vidění mar’eh“, což je slovo přeložené jako „vidění“, které znamená „zjev“, nikoli vidění prorockých dějin, jemuž chtěl Daniel porozumět. Bez rozpoznání Gabrielova služebního pověření zůstává „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest skryto na očích.

Ve dvacátém šestém verši se obě hebrejská slova, která jsou překládána jako „vidění“, nacházejí v témž verši, a tento verš se stává jedním z hlavních klíčů k otevření pravdy Danielova svědectví o „sedmi časech“.

A vidění o večeru a jitru, o němž bylo řečeno, je pravdivé; proto zapečet’ to vidění, neboť se vztahuje na mnohé dny. Daniel 8,26.

Ve verši dvacet šest je „vidění o večeru a jitrech“ viděním mar’eh, což znamená „zjev“, avšak vidění, které mělo být „uzavřeno“, je viděním châzôn prorockých dějin. Výraz „večer a jitra“ je tím, co vymezuje a určuje rozdíl mezi oběma viděními. Činí tak prostřednictvím dalšího znázornění lidského prvku při vzniku Bible. Lidský prvek spočíval nejen v prorocích, kteří zaznamenali slova Bible, ale také v těch, kdo Bibli překládali. Bible, stejně jako Kristus, představuje spojení božství a lidství. Toto lidství sestupovalo dějinami od Adama po jeho pádu až k těm, kdo Bibli zaznamenali a překládali. Kristus i Bible jsou Slovem Božím a Slovo Boží je čisté, neboť božství tohoto spojení vždy převládlo nad jakýmkoli omezeními, která existovala v těle.

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, oddělený k evangeliu Božímu, (které byl dříve zaslíbil skrze své proroky v svatých Písmech,) o jeho Synu Ježíši Kristu, našem Pánu, jenž se podle těla narodil z potomstva Davidova. Římanům 1,1–3.

Výraz „večer a jitra“ se v Božím slově vyskytuje opakovaně a je vždy překládán jako „večer a jitra“, jak je tomu i ve dvacátém šestém verši, a jak je tak často překládán ve zprávě o stvoření v

Genesis, která opakovaně uvádí: „a byl večer a bylo jitro...“. Ve skutečnosti — a každá skutečnost má svůj význam (a tuto skutečnost je nezbytné pochopit) — jediné místo v Bibli, kde výraz „večer a jitro“ není přeložen jako „večer a jitro“ (jak je tomu ve dvacátém šestém verši), je čtrnáctý verš osmé kapitoly knihy Daniel. Tam, a pouze tam v Božím slově, je výraz „večer a jitro“ přeložen jednoduše jako „dny“.

I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,14.

O dvanáct veršů později, v téže kapitole Danielově, je hebrejský výraz „večer a jitro“ přeložen tak, jak je překládán vždy; avšak ve verši, který je ústředním pilířem a základem adventismu, je tento výraz přeložen jednoduše jako „dny“. Jaký vliv přivedl překladatele Bible krále Jakuba k tomu, aby se dopustili tak zjevného rozporu? Ve verši dvacet šest přeložili tento výraz v souladu s každým jiným výskytem tohoto spojení ve zbytku Bible. Avšak o dvanáct veršů dříve, ve verši čtrnáct, vtisklo jejich lidství zvláštní odlišení odpovědi na otázku z verše třináct. A otázka ve verši třináct zahrnovala ono jediné slovo („obět“), které nemělo být do Bible přidáno. Bůh chtěl, aby verš čtrnáct vynikal velmi hlubokým a osobitým způsobem. Tím zároveň označil, čemu měl Gabriel Daniela porozumět.

V šestnáctém verši Ježíš přikázal Gabrielovi, aby Danielovi dal porozumět vidění mar'eh, navzdory skutečnosti, že Daniel usiloval porozumět vidění châzôn prorockých dějin. Dvacátý šestý verš říká, že „vidění o večerech a jitrech, které bylo řečeno“, bylo „pravdivé“. Vidění châzôn bylo prorockým „zřením“, avšak vidění mar'eh bylo „řečeno“, neboť bylo vysloveno. Bylo vysloveno ve čtrnáctém verši, když Palmoni řekl: „až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter; potom bude svatyně očištěna.“ Dvacátý šestý verš užívá výrazu „večery a jitra“ a označuje jej jako vidění, které bylo „řečeno“, aby vyznačil rozdíl mezi oběma viděními v osmé kapitole Danielovy knihy. Vidění prorockých dějin, které Daniel „viděl“ a kterému si přál porozumět, se lišilo od vidění, které bylo „řečeno“ a které Daniel „slyšel“. Ještě důležitější je, že vidění, které Daniel „slyšel“, bylo tím viděním, jemuž měl Gabriel Danielovi dát porozumět.

Lidství, které se podílelo na vytvoření svaté Bible, zaznamenalo v osmé kapitole Daniela desetkrát slovo „vidění“, a tím zakrylo rozdíl mezi jedním viděním, které bylo „viděno“, a jiným viděním, které bylo „slyšeno“. Tím zastřelo důraz, jenž ukazuje, že Kristovým záměrem bylo, aby Daniel porozuměl vidění, které „slyšel“, více než vidění, které „viděl“. Nyní můžeme uvažovat o tom, co Gabriel činí, aby splnil úkol, který mu byl svěřen.

I přistoupil blízko k místu, kde jsem stál; a když přistoupil, zachvátil mě strach a padl jsem na svou tvář. Ale řekl mi: Rozuměj, synu člověčí, neboť to vidění se vztahuje k času konce. A když se mnou mluvil, upadl jsem v hluboký spánek s tváří k zemi; ale dotkl se mě a postavil mě zpříma. I řekl: Hle, dám ti poznat, co se stane na konci rozhořčení; neboť v ustanovený čas nastane konec. Daniel 8,17–19.

Gabriel nyní začíná své dílo tím, že přivádí Daniela k porozumění vidění o dvou tisících třech stech večerech a jitrech, které je pravdivé. Nejprve jej zpravuje, že vidění prorockých dějin, vidění châzôn, bude při „času konce“. Potom, zatímco byl Daniel v prorockém spánku, Gabriel se Daniela dotkl a postavil jej vzpřímeně. Oznamoval mu: „Dám ti poznat.“

To je to, co Palmoni (Kristus) přikázal Gabrielovi učinit, když řekl: „Gabrieli, dej tomuto muži porozumět vidění mar'eh“ o večerech a jitrech. Gabriel říká, že dá Danielovi „poznat, co nastane při posledním konci rozhořčení“. Zde to je! Zde je ono „sedmkrát“ z Leviticu dvacet šest! Je to skryto právě tou prorockou metodou, o níž Gabriel opakovaně vedl proroky, aby o ní vydávali svědectví a užívali ji ve svých spisech! Tou metodou je „řádek za řádkem, tu trochu a tam trochu“.

V knize „Thoughts on Daniel and the Revelation“ od Uriaha Smithe (s níž by měli být obeznámeni všichni adventisté, ba i jejich sousedé) Smith podává komentář k veršům sedmnáct až devatenáct osmé kapitoly knihy Daniel:

„Obecným výrokem, že v ustanoveném čase nastane konec a že mu dá poznat, co bude na samém konci rozhořčení, přistupuje k výkladu vidění. Rozhořčení je nutno chápat jako pokrývající určité časové období. Jaké období? Bůh řekl svému lidu Izraeli, že na ně vylije své rozhořčení pro jejich ničemnost; a tak dal pokyny ohledně ‚bezbožného ničemného knížete Izraele‘: ‚Sejmi čelenku a slož korunu... Vyvrátím, vyvrátím, vyvrátím ji; a nebude jí více, dokud nepřijde ten, jemuž právem náleží; a tomu ji dám.‘ Ezechiel 21,25–27.31“

„Zde je období Božího rozhořčení proti jeho smluvnímu lidu; období, během něhož má být svatyně i zástup pošlapávány. Čelenka byla sňata a koruna odňata, když byl Izrael podroben babylónskému království. Poté byla převrácena znovu Médy a Peršany, znovu Řeky, znovu Římány, v souladu s trojím opakováním tohoto slova prorokem. Židé pak, když zavrhlí Krista, byli brzy rozptýleni po celé tváři země; a duchovní Izrael zaujal místo doslovného semene; avšak jsou podrobeni pozemským mocnostem a budou až do té doby, kdy bude opět nastolen Davidův trůn,—dokud nepřijde Ten, který je jeho právoplatným dědicem, Mesiáš, Kníže pokoje, a tehdy mu bude dán. Tehdy rozhořčení pomine. Co se má stát při samém závěru tohoto období, to má nyní anděl oznámit Danielovi.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

„Rozhorlení“, které Smith určuje, začalo tehdy, když byl Menaše Asyřany v roce 677 př. Kr. odveden do Babylóna. Smith bohužel bere svržení Sidkijáše v roce 586 př. Kr. a přisuzuje je jako výchozí bod období „rozhorlení“ z devatenáctého verše. Smith se jednoduše vůbec nezabývá tím, co znamená, že verš uvádí „poslední konec rozhorlení“. Zachází s tím prostě jen jako s „rozhorlením“, ačkoli jestliže existuje „poslední konec“ rozhorlení, pak gramatika a logika vyžadují, aby existoval přinejmenším také „první konec“ rozhorlení. Smith věděl, že sedmdesát let zajetí začalo prvním útokem Nebúkadnesara proti Jójakímovi v roce 606 př. Kr., avšak za počátek období rozhorlení určil třetí z Nebúkadnesarových útoků, který byl veden proti Sidkijášovi, poslednímu judskému králi.

„Ačkoli máme o jeho [Danielově] raném životě podrobnější zprávu, než jaká je zaznamenána o kterémkoli jiném prorokovi, přece jsou jeho narození a rodový původ ponechány v naprosté nejasnosti, kromě toho, že pocházel z královského rodu, pravděpodobně z domu Davidova, který se byl v této době velmi rozrostl. Poprvé se objevuje jako jeden ze vznešených judských zajatců v prvním roce Nebúkadnesara, krále babylónského, na počátku sedmdesátiletého zajetí, roku 606 př. Kr. Jeremjáš a Abakuk tehdy ještě pronášeli svá proroctví. Ezechiel začal krátce poté a o něco později Abdijáš; avšak oba tito ukončili své dílo léta před závěrem dlouhé a

slavné Danielovy dráhy. Pouze tři proroci přišli po něm: Ageus a Zachariáš, kteří po krátký čas vykonávali prorocký úřad současně, v letech 520–518 př. Kr., a Malachiáš, poslední ze starozákonních proroků, který působil po krátkou dobu okolo roku 397 př. Kr.“ Uriah Smith, Daniel a Zjevení, 19.

Smith správně určil „rozhořčení“ z devatenáctého verše jako časové období. Správně určil toto období jako pošlapávání svatyně a zástupu ve shodě s Danielem 8,13 a správně určil jeho koncový bod na 22. říjen 1844.

Smith měl částečně pravdu, avšak minul se s pravdou tím, že učinil to, co bylo charakteristické pro jeho prorocké výklady. Dovolil, aby dějiny řídily jeho výklad prorockého slova, namísto toho, aby prorocké slovo řídilo jeho porozumění dějinám. Jestliže dovolíme, aby Bible vymezovala prorocké dějiny, budeme pak mít správné informace, s nimiž můžeme přistupovat k dějinám.

Bible učí, že čím je člověk přemožen, tomu je otrokem.

Slibující jim svobodu, sami jsou otroky zkázy; neboť čím je kdo přemožen, tím je také zotročen. 2 Petr 2,19.

Manases byl roku 677 př. Kr. odveden do babylónského zajetí. Právě tam byl Juda přemožen a uveden do poroby. To je výchozí bod, který je znázorněn jak na tabuli z roku 1843, tak na tabuli z roku 1850, jež sestra Whiteová potvrzuje jako správné. Smith klade pošlapávání z Danielovy osmé kapitoly, třináctého verše, na počátek vlády Sedekjáše, posledního judského krále. Sedekjáš byl koncem postupného soudu, nikoli jeho začátkem. Sestra Whiteová uvádí, že Manasesovo zajetí v Babylóně bylo „závdavkem“ toho, co mělo přijít. „Závdavek“ je první splátka a označuje počátek koupě, po níž mají následovat další platby.

„Proroci věrně pokračovali ve svých varováních a napomenutích; neohroženě mluvili k Manassesovi i k jeho lidu; avšak jejich poselství bylo pohrdáno; odpadlý Juda nechtěl slyšet. Jako předzvěst toho, co by lid postihlo, kdyby setrval v nekajícnosti, Pán dopustil, aby jejich král byl zajat oddílem asyrských vojáků, kteří jej „spoutali okovy a odvedli do Babylóna“, svého dočasného hlavního města. Toto soužení přivedlo krále k rozumu; „prosil Hospodina, svého Boha, a velice se pokořil před Bohem svých otců a modlil se k Němu. A On se dal jím uprosit, vyslyšel jeho úpěnlivou prosbu a přivedl jej opět do Jeruzaléma, do jeho království. Tehdy Manasses poznal, že Hospodin je Bůh.“ 2 Paralipomenon 33,11–13. Toto pokání však, jakkoli pozoruhodné, přišlo příliš pozdě na to, aby zachránilo království před zkaženým vlivem let modlářských praktik. Mnozí klopýtli a padli, aby už nikdy znovu nepovstali.“ Proroci a králové, 382.

Manases představoval „zálohu“, která započala „prokletí“ „sedmi časů“, jež bylo posledním „rozhořčením“, neboť „první rozhořčení“ již začalo, když bylo severní království v roce 723 př. Kr. odvedeno do zajetí. Poté, při svržení Jójakíma, kdy byl Daniel odveden do zajetí, započalo roku 606 př. Kr. sedmdesát let zajetí, o nichž mluvil Jeremjáš. O dva krále po Jójakímovi byl Jeruzalém zničen a poslední judský král, Sidkijáš, přihlížel tomu, jak jsou před jeho očima pobiti jeho synové; poté mu byly vypíchnuty oči a byl odveden jako zajatec do Babylóna.

Smith přiřadil celý postupný soud Sedekiášovi a soud nad Sedekiášem použil jako důkazní text pro svou domněnku. Soud nad Sedekiášem, jenž byl „bezbožným a ničemným knížetem“, skutečně označil, že koruna Judy má být odňata, dokud nepřijde Kristus, aby ustanovil království. Smith řekl: „jsou podrobeni pozemským mocnostem a budou jimi až do té doby, kdy bude trůn Davidův znovu vztyčen,—dokud nepřijde Ten, kdo je jeho právoplatným dědicem, Mesiáš, Kníže pokoje, a tehdy mu bude dán.“ Dne 22. října 1844 Kristus, jak je znázorněn jako Syn člověka, přišel před Otce, aby přijal království, a to v naplnění Daniela, kapitoly sedmé, veršů třináctého a čtrnáctého.

Viděl jsem v nočních viděních, a hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka; přistoupil až k Věkovitému a přivedli ho před něho. A bylo mu dáno panství i sláva i království, aby mu sloužily všechny národy, kmeny i jazyky; jeho panství je panství věčné, které nepomine, a jeho království nebude zničeno. Daniel 7,13.14.

Sestra Whiteová potvrzuje, že sedmá kapitola knihy Daniel, verše třináct a čtrnáct, byly naplněny 22. října 1844.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího oddělení za účelem očištění svatyně, jak je představen v Danieli 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Danieli 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popisuje v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velký spor, 426.

Smith se nezabýval klíčovým prvkem „posledního konce rozhořčení“. Vyhnul se biblickému principu, podle něhož bylo zjištěno, že Juda byl přemožen za dnů Manasesových a že zajetí, které začalo o dva krále před Sedekiášem, rovněž představovalo, že Juda byl již podroben Babylonu dříve, než Sedekiáš došel svého údělu. Přes tato zjevná opomenutí přesto prohlásil: „zde je období Božího rozhořčení proti jeho lidu smlouvy; období, během něhož mají být svatyně a zástup pošlapávány.“ Tím tedy přímo spojuje „období Božího rozhořčení“ s otázkou „jak dlouho“ v Danielovi, kapitole osmé, verši třináctém. Odpověď ve verši čtrnáctém zněla: až do 22. října 1844.

Rozptýlení do babylónského otroctví bylo postupným dějinným procesem, který začal roku 677 př. Kr. a pokračoval až do roku 1844. Toto období se rovná dvěma tisícům pěti stům dvaceti letům, což je ovšem oněch „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest. Konec tohoto časového období dne 22. října 1844 poskytl Danielovi druhého svědka k „vidění mar'eh“ o dvou tisících třech stech večerech a jitrech.

Gabrielovi bylo řečeno, aby Danielovi dal porozumět onomu vidění, a to, co Gabriel učinil, bylo poskytnutí druhého svědectví o datu ukončení, 22. října 1844. Nejenže poskytl druhé svědectví k potvrzení data naplnění obou časových proroctví, ale, jak Smith správně poukázal, období času spojené s druhým svědectvím o roce 1844 bylo ve třináctém verši označeno jako období, po které měly být svatyně i zástup pošlapávány. Otázka ve třináctém verši zní: „Jak dlouho bude platit vidění o ustavičné oběti a o přestoupení zpustošení, aby svatyně i zástup byly vydány k pošlapání?“ Tím časovým obdobím bylo „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest.

To, co Smith neviděl, anebo se tomu vyhnul rozpoznat, bylo, že „rozhořčení“ devatenáctého verše bylo „posledním koncem“ onoho rozhořčení. Jestliže je nějaký „poslední“, pak je také nějaký

„první“, a Daniel v jedenácté kapitole určuje, kdy skončilo „první rozhořčení“. Ztotožňuje papežství vládoucí během temného středověku a uvádí, že papežství bude prospívat, dokud se ono rozhořčení nenaplní, či neskončí.

A král bude činit podle své vůle; a povýší se a vyvýší se nade každého boha a bude mluvit podivuhodné věci proti Bohu bohů a bude se mu dařit, dokud se nenaplní rozhořčení; neboť to, co je určeno, se stane. Daniel 11,36.

Třicátý šestý verš je všeobecně považován za verš, který apoštol Pavel parafrázuje ve svém druhém listu Tesalonickém.

Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nepříjde, dokud nejprve nenastane odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn ztracení; který se protiví a povyšuje nade všechno, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává božská pocta, takže se jako Bůh posadí v chrámu Božím a bude vydávat sám sebe za Boha. 2 Tesalonickým 2,3.4.

Pavlův „člověk hříchu“, který je také „synem ztracení“, jenž se „protiví a povyšuje nad všechno, což slove Bůh aneb čemu se božská čest děje“, je také tím „králem“, který „bude činiti vedlé své vůle; nebo se povýší a zvelebí nad každého boha“. Obě místa se vztahují na římského papeže. Daniel píše, že papež bude prospívat, což znamená postupovat kupředu, dokud nebude „vykonán hněv“. Rozhořčení ve verši třicátém šestém bylo „ustanoveno“. Slovo „ustanoveno“ znamená „poranit“.

Papežství obdrželo svou „smrtelnou ránu“ roku 1798 a v tom okamžiku bylo „první rozhořčení“ dovršeno či ukončeno. Slovo „dovršit“ znamená ukončit nebo přestat. Konec „rozhořčení“ v osmé kapitole, devatenáctém verši označoval konec období, po které měly být svatyně a zástup pošlapávány. To skončilo roku 1844, avšak „první“ rozhořčení skončilo roku 1798.

„Poslední rozhořčení“ skončilo v roce 1844, dva tisíce pět set dvacet let poté, co byl král Manases roku 677 př. Kr. Asyřany odveden do Babylóna. „První“ rozhořčení skončilo v roce 1798, dva tisíce pět set dvacet let poté, co bylo severní království Izraele roku 723 př. Kr. Asyřany odvedeno do otroctví.

O skrytém „sedmkrát“ v knize Daniel je třeba říci ještě více a tomu se budeme věnovat v našem příštím článku.

„Andělu církve v Laodiceji napiš: Toto praví Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího: Znam tě skutky, že nejsi ani studený, ani horký; kéž bys byl studený nebo horký. A tak, protože jsi vlažný, a nejsi ani studený, ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst. Protože pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný, chudý, slepý a nahý.“

„Pán nám zde ukazuje, že poselství, které mají Jeho lidu nést služebníci, jež povolal, aby varovali lid, není poselstvím pokoje a bezpečí. Není pouze teoretické, nýbrž v každém ohledu praktické. Lid Boží je v poselství Laodicejským představen jako setrvávající v tělesné jistotě. Žije v klidu a domnívá se, že se nachází ve vznešeném stavu duchovních dosažení. „Neboť pravíš: Jsem bohatý, zbohatl jsem a nic nepotřebuji; a nevíš, že jsi ubohý a politováníhodný i

chudý i slepý i nahý.““

„Jaký větší klam může přijít na lidskou mysl než přesvědčení, že je v právu, když je naprosto na omylu! Poselství Pravého Svědka zastihuje Boží lid v žalostném klamu, a přece upřímný v tomto klamu. Neví, že jeho stav je v Božích očích politováníhodný. Zatímco ti, k nimž je toto poselství určeno, si lichotí, že se nacházejí ve vznešeném duchovním stavu, poselství Pravého Svědka narušuje jejich jistotu překvapujícím odsouzením jejich skutečného stavu duchovní slepoty, chudoby a ubohosti. Toto svědectví, tak pronikavé a přísné, nemůže být omylem, neboť promlouvá Pravý Svědek a jeho svědectví musí být správné.“ Testimonies, svazek 3, 252.